

Nehéz volt gyermeknek lennie, kicsit problémás volt a korszak, de mindig igyekezett az osztály élére kerülni, mert [tipikusan az a deszkurkőréc-alkat volt](#), aki mindig rá tudta mondani a fehérre, hogy fekete. S fekete segget is fehérre tudott változtatni.

Egyesek már akkor, nagyon régen meglátták és elismerték benne a vezetőt, a szárnyaszegett falka koronázatlan ős-kanját – azóta is rá szavaznak hűségesen, sőt némelyikük már munkatárssá is avanszált.

Kávé orrvérzésig

Reggel nem kell korán bemenni a „néptanácshoz”, ráér becsoszogni délelőtt – úgysem történik semmi. A titkárnő mosolya nem mindig érdeklődő, vagy egyenesen kényszeredett, de egy ócska viccet csak el kell morzsolni, lehetőleg úgy, hogy mindenki hallja. S aki nem nevet, az megjegyződik.

Van egy képzeletbeli fekete füzet, lehet kapni oda a pontokat. S van kávé is, döggivel, közpénzből, lehet inni literszámmra, reszketésig, orrvérzésig. Ahogy leül, ösztönösen a zakója gallérjához kap, **letörli róla a korpát.**

Megválasztották. Újfent és újfent, így elhitte magáról, hogy valamit nagyon jól csinál – vannak összefüggések és összefonódások mögötte, általában megválasztatják az emberekkel. Utána nincs apelláta, az ellenfelet porig kell alázni, hogy elmenjen a kedve a következő szembeszállásoktól. **Ne a széllal szembe pisiljen, hanem irányban, mert úgy messzebbre jut.**

Ahol az asztal mindig svéd

Tudja ezt ő is, hiszen délelőtt avatnak. Nem ő a főszereplő, vannak nála nagyobbak, de fontos a jelenléte, sőt nélkülözhetetlen. A vendégek érkezése előtt felkészíti embereit: *„Né, itt osztán mindenki asztot csinálja, amit én mondok, me ha az elnök valamit kifogásol, én hónap a munkakönyvet a kezetekbe adom! Világos? Hallodé, Jóska, a pálinka meg van-é rendelve, mikorra hozzák..?”*

Kerek mosollyal üdvözli a „nagyembereket”, ő csak rövid beszédet mond (annyit is tud, nem egy nagy improvizáló...), de **szalagelvágsági technikákban egyenesen verhetetlen.**

Imádja a svédasztalt. Karrierje kezdetén, a hivatalos fogadásokon kerekedett ki az arca - akkor még a *„né, ha valakinek valami baja van, ahajt jőjjön bé perszonál hezzám, s megógygyuk a dógát”* mondat búvőkörében tanulta a szakmát.

Főleg azokat a kis fasírtocskákat szerette, amiből a zsebébe is bele-beletömött néhányat, egyszer az anyósülésről kellett utána összeszededetni, miután olyan részegen vitték haza, hogy úgy kellett kihúzni a kocsiból. **„Esszepisílte magát a pasas”**, így tartja a helyi folklór.

Ha már folklór: szereti ezeket a zenés-táncos ünnepélyeket [odabé a kultúrházba](#), első sorban tapsol, be-benéz a táncoslányok szoknyája alá, utána ő issza az első pálinkát vagy forralt bort.

Közpénzen, persze. Abból, amit lehetne kultúrára is költeni, de lehet aszfaltútra, pereskedésre, sportra, falu/városnapokra, s el is lehet tenni belőle saját zsebbe egy-egy „plándéfézabilitaté” vagy közbeszerzési eljárás ürügyén, illetve következményféleképpen. Vannak haverok („üzleti szféra, magánszektor”), akikkel mindig le lehet vajazni egy-egy jó bulit, aztán a többi egye meg a fene ott, ahol van. Jönnek a multik is,

nyomulnak, mint az eke a szűzföldön.

Hoznának ők mindent, műanyag-Kánaánt telepítenek a mezőre, éppen csak az itteni rabszolgameló kellene nekik a lehető legolcsóbban és leggyorsabban. Emberünk a „Hol éri meg

ez a településnek?" kérdéssel nyit. Elmagyarázzák. Értenek hozzá.

Második kérdés: „Hol éri meg ez nekem?” Odaadják. Van miből. **Ezt kellett megtanulni itt az utóbbi huszonhárom évben. Az „úgy csináljuk, hogy mindenkinek megérje” művészetét.** Meg is kell ünnepelni az ilyeneket, borral, pálinkával, „mazsolettekkel”, s ha a „magosrangú külföldi vendég” netán friss csirkehúst éhezne, arra is tud megoldást.

Az avatás után már lazább a délután, közbirtokossági gyűlésre, szakbizottságira, kiállításmegnyitóra rohog a megszavazott, szolgálati kocsival, biccent a rendőrnek. Biztonsági öv sehol, spongya rá. Közben (pontosabban néhány hónapja) alá kellett volna írni néhány **auto rizációt, adeverincát, faktúrát, diszpozíciót, kitáncát, avízt, devízt vagy viramentet**, de tojik rá magasról, mit neki.

Volt úgy, hogy egyik délelőtt egy „pógár” már huszonnyolcadikszor jött az aláírásért, álldogált a „néptanácsnál”, de fontosabb volt felköszöntení a titkárnőt, mint odaírkantani. Állítólag egyszer már kiakadt a pasas, talán azt mondta rá, hogy „köcsögpógármester”.

Esténként iszogat, beszélget, tanulgat. Tanulgatja az ilyen szavakat is, hogy köcsög. [Magukat újságíróknak tartó kispöcsöktől](#)

például, akiket meg lehet szívatni, nem kell felvenni a telefont nekik egész nap, át kell irányítani a titkárnőhöz, mert úgyis csak hülyeségeket kérdeznek. Nem azt nézik, hogy mi valósult meg, hanem azt, ami még nem. Vagy ami még mindig nem. Nélküle úgysem mondhat senki semmit.

Szóval megvalósulni látszik a decentralizáció, errefelé nem összpontosul minden egy kézben, hiába mondják, hogy fingani sem lehet úgy a tanácsnál, hogy ő ne tudjon róla s ne érezze a szagát. Nem, ő nem akar mindent a kezében tartani.

Mégis a 22-es csapdája jut eszünkbe róla, a vallató ezredes. Aki ráparancsol az alattvalóra, hogy vegye el a lábát onnan, ahol van. Kiderül, hogy ahhoz, hogy az alattvaló elvehesse a lábát onnan, először neki kellene elvennie a lábát az alattvaló lábáról...